

„A jókaiok mindenütt ott vannak!
Mit tennél, ha találkoznál eggyel?” – *K. A. Hikari, blogger*

Fükör
a felhőkön túlra

fine selection

ESZES RITA

ESZES RITA

Tükör
a felhőkön túlra

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

*Az én csodálatos olvasóimnak, akik annyira szeretik a
Facebook-oldalamon futó Szörnyesszerdákat,
hogy gyakorlatilag kikövetelték ezt a történetet.*

Volt idő, mikor a csapadékról úgy tartották, hogy jóakarató istenek és istennők ajándéka, akik nappal felhőként élnek, éjjelente pedig esőként, örökké úton föld és menny között.

Történelmi áttekintés

Japán történelmében a sógun eredetileg a császár által kinevezett hadvezér, a szamurájok feje, akinek funkciója az 1200-as évektől fokozatosan átvette a tényleges politikai hatalmat, és emiatt a császár hivatala csupán tiszteletbeli maradt. Bár politikai befolyása valóban nem volt, a császárt mint az istenek leszármazottját és a sintó főpapját mindvégig óriási tisztelet övezte.

Az 1470-es évekre az akkori uralkodó sógunátus azonban fokozatosan elveszítette befolyását, és feudális anarchiába lökte Japánt, amit ők a hadakozó fejedelemségek korszakának neveznek. Gyakorlatilag megszűnt a központi hatalom és a kormányzás, és több mint százharminc éven át folyamatos háborúskodások, csatározások folytak csaknem két-százötven, egymástól függetlenedett tartomány között, amelyek élén kiskirályokként uralkodtak az egykori földesurak, a daimjók.

A sokszor utolsó emberig tartó harcokban végül Tokugava Iejaszu marad talpon, aki 1603-ra újraegyesíti az ország nagy részét, és szigorú békét teremt. Az Edo-kor vagy más néven Tokugava-sógunátus az ő dinasztiájának katonai kormányzata, amely 1867-ig uralja Japánt „a császár nevében”.

Japán-tenger

Honsú

Dzsino

Oszaka
Szakai
Kojaszan

Avadzsi

Tokusima

Vakajama

Sikoku

Josino-folyó

Kumamoto

Kjúsú

Csendes-óceán

ELSŐ FEJEZET

SZORANA

SOSEM LETT VOLNA SZABAD MEGBÍZNOM EGY RÓKÁBAN. Lassan fél napja a megfigyelőálláson lapulok a hóesésben, mostanra mindenem átfagyott és elzsibbadt, a hátamra akasztható útiládám pedig, amit a bokrok közé rejtettem, kezd hozzáfagyni a talajhoz.

Anélkül, hogy felegyenesednék guggoló helyzetemből, a súlyomat lassan átteszem az egyik lábamról a másikra, az ujjaimat pedig óvatosan kinyújtom és behajlítom a neko-te, a fémkarmokkal ellátott kesztyűm alatt. A szememet továbbra sem veszem le a hegy lábánál elterülő falu bordélyának bejáratáról. Ha a nyestkutya lelepleződik és szökni próbál onnan, egész biztosan felém veszi az irányt, mert ez a legrövidebb út a sűrűbb erdő felé. De reggel óta nincs semmi mozgás az épület körül. Az efféle intézményekben épp a napkelte hozza el a pihenés idejét.

Tekinthetem úgy is, hogy végre élesben is hasznát veszem a kiképzésem azon részének, amit eddig még csak odahaza, a nindzsák iskolájában gyakoroltam. Türelem, figyelem, figyelem. Az erényekre

irányuló feladatokat mindig szerettem az oktatásom során, mert segítenek elhinnem, hogy egy nap talán én is a busidó útját járhatom majd.

A méreg már kevésbé. Az efféle cselszövés alantas, de ezúttal nem volt más választásom. Egy trükkös alakváltót egyenes harccal elkapni szinte lehetetlen, így viszont aggódhatok, hogy jól mértem-e ki az adagot valakinek, aki hol borz, hol férfiember méretű. Mivel szükségem van rá, csak annyi mérget rejtettem az italába, hogy a fickó legrosszabb esetben is megússza egy oltári hányással és egy pár napos gyomorrontással. Ez a minimum, amit valaki megérdemel egy egész hetes tivornya után, nem? Együttérzek a szajhákkal. Egyáltalán, hogyan bírta a tempót? Miféle férfitest az, amelyiknek nincsenek korlátai...

A bordély mögötti szűk utcában fények lobbannak, amik ilyen távolságból is elvakítanak egy pillanatra, hunyorognom kell. Hamarosan ki tudom venni az összeverődött falunépét. Fáklyák, botok, vasvillák... A fenébe, a kocsmárosnak eljárhatott a szája arról, amit megtudott tőlem a kedves vendégéről! A végén még *valóban* meg kell mentenem ezt az átkozott alakváltót!

Ekkor kivágódik az ajtó. Néhány másodpercig nem látok odabentről semmit, csak sötétséget, az emberek pedig már az épület oldalánál járnak. Az idegességtől megfeszül a gerincem.

Ebben a pillanatban kiront a kuplerájból egy nyestkutya, sötét alakja olyan a havon, mint tintapaca a fehér papíron. *Tehát igaz!* Elégedetten összeszorítom az öklömet, de nem nyugodhatok, a sarkon beforduló tömeg is megpillantja az állatot, és az ekkor kirohanó, hőzöngő csapos vezetésével futva a nyomába iramodnak.

Néhány prostituált kievickél az ajtón, a kimonóik szivárvány habbá keveredve örvénylenek a megvadult tömeg közepén. Mintha

megállítani próbálnák az embereket, nem bujtogatni őket, ami értelmetlen, hiszen már rájöhettek, hogy a tanuki hamis pénzzel fizetett, ahogy az a fajtája szokása. Ez a példány pedig napokon át kedvét lelte bennük, még ha emberi formában tette is.

A gondolatra ismerős hányinger kúszik fel a nyelőcsövemen. Megrázom a fejem, és óvatosan kifújom a levegőt. Húség, becsület, önfeláldozás. Elképzelem a régi gyakorlatot, ahogy egy vízzel teli vödört lefelé engedek a kút mélyébe, lassan, hogy egy csepp se billenjen ki belőle. Türelem, figyelem, fegyelem. Ezekre gondolok, és a torkom lassan megnyugszik. Épp időben, a parasztok már hátrahagyták a nőket, akik most tétován bámulják az eseményeket, mintha legalábbis a szerelmesükért aggódnának. Mennyire ostobák. Hogyan sajnálhatják meg, ha csak kötelességből voltak velem, és még át is verte őket? Ennyire nem lehetett ügyes!

A nyestkutya a hegy felé tart. Hatalmas bundájában innen csak apró foltnak tűnik, ahogy a havat szeli, és ahogy terveztem, épp felém rohan, négy lábával jócskán megelőzve a falusiakat. Valóban elterveztem. A fákkal sűrűn benőtt meredek sziklák között csak egyetlen ösvény halad. A rajta keresztben lekasabolts ágak alatt a nyestkutya könnyedén átfér, az embereket viszont némileg lelassítom azzal, hogy át kell mászniuk közöttük. Éppen csak annyira, hogy legyen időm szót ejteni a tanukival, de még kellőképpen féljen attól, hogy elkapják. Különben esze ágában sem lenne alkut kötni velem.

Ha a méregtől rosszul is érzi magát, viszonylag gyorsan közeledik, átbújik a törött ágak alatt, és továbbra is a legkönnyebb útvonalon, az ösvényen iszkol. Gyakorlatilag kijelöltem az útját, és még csak nem is sejtí. Eljátszottam a gondolattal, hogy kitegyek egy csapdát is, de ha eltöri a lábát, a végén még a karomban cipelhetem, és az...

szörnyen megalázó volna. Tudnia kell, az elejétől fogva, hogy ebben az együttműködésben én irányítok, és nem ő.

Ekkor ér oda, ahol a fák között rejtőzöm, és egy pillanatra megtorpan. Van itt egy barlang, néhány lépésnyire tőlem, a csapás túlsó oldalán. Ösztönösen vonzó lehetőség a számára, de tudnia kell, hogy az emberek elsőként ott fogják keresni. Könnyedén kifüstölik, ha nincs másik kijárat, márpedig nincs, ellenőriztem.

Futhatna tovább a csúcs felé is, letérhetne az ösvényről, de egyre kevesebb az ereje a méregtől meg a kisállattá alakulástól. Ezért nem tudja mondjuk élettelen kőnek sem feltüntetni magát, amire tanukiként képes lehet. Még egy átalakulás valamivé, és esetleg úgy marad néhány évszázadra.

A harmadik lehetőség a bogas cserjék a szakadék szélén, ahol szintén sarokba szorulna. Leszámítva, hogy itt vagyok én is.

Felőlem fúj a szél, meg sem kell szólalnom. A tanuki felém kapja bolyhos pofácskáját, ami most olyan ártatlanul fest! Összehúzott szemmel tesz néhány lépést az ellenkező irányba. Kicsinek és visszavál-
lennek tűnik, ahogy beleszimatol a levegőbe.

Szándékosan megmozdulok, hogy a testem körvonalait a hófehér nindzsaegyenruhám ellenére is biztosan ki tudja venni a hóesésben, de a szemem lesütöm, hogy a szokatlan színe ne terelje el a figyel-
mét. Nincs most időnk ilyesmire.

– Én segíthetek – térek gyorsan a lényegre, és idegesen alább pil-
lantok a hegyoldalban közeledő lángcsóvák felé. A nyestkutya elhát-
rál, és újra a barlangot méregeti mint lehetőséget.

– Rossz bőrben vagy, csak rád kell nézni – folytatom, mert hon-
nan is tudhatnám, hogy pocskékul érzi magát? – Add fel az álcád,
és engedd, hogy segítsek! Nem kell megbíznod bennem, legalábbis
nem nagyon. Kössünk alkut, úgy sokkal tisztább!

Az emberek hangja viharos szélzúgássá erősödve vesz körbe minket. Szétváltak, ez most már hajtóvadászat. A tanukinak döntenie kell, mégpedig azonnal. Megkönnyítem a dolgát.

– Nem önzetlenül ajánlom magam, bevallom. Én segítek neked, te pedig nekem! Ha elkísérsz Szakaiba, és megkeresel velem egy fontos családi ereklyét, rám bízhatod magad, esküszöm! Gondoskodom rólad, és nem esik semmi bántódásod! Meg tudlak védeni!

Mivel még mindig nem mozdul, meggondolom magam, és elengedem a korábbi óvatosságom. Egy lapra teszek fel mindent, elvégre mindketten kívülállók vagyunk: ráemelem a tekintetem. A bal kezemmel lehúzó a maszkom, a jobbomat a rövid kardomra csúsztatom. Ha megrémül tőlem és mégis tovább menekül, harcolnom kell érte az üldözőivel. Ha nem riasztja a látványom és marad, még megúszhatjuk az összecsapást.

Nem tudok semmit leolvasni róla, a szeme körüli maszkszerű folt árnyékba vonja a pillantását. Végül az utolsó lehetséges másodpercben megindul felém, és dülöngélve a lábamhoz döcög. A maradék erejével mögém vonszolja magát, épp, amikor az első kúp alakú klapok kibukkannak a sziklák közül.

Elengedem a nindzsátóm markolatát, és két karmommal a derekamhoz erősített bugyromba nyúlok a púderes szelencémért. Már a másik irányból, a barlang felett is emberek bukkannak fel. Mozdulatlanul fürkészem az egyre közelebb kerülő vadászokat, de azt is érzékelem, hogy a nyestkutya eltűnt a lábaim közül, helyette valami sokkal magasabb lény emelkedik fel mögöttem. Az igaz valója. A testmelege rátelepszik a hátamra, a levegő beszorul és megáll közöttünk. Az ösztöneimmel kell küzdenem, hogy ne nyúljak újra a kardomért, forduljak meg és szegezzen a torkának. A szőrpihék felborzolódnak a hátamon, ahogy nedves orra a nyakszirtemet súrolja,

forró lehelete pedig páraként úszik az arcom elé, amikor rekedt hangon a fülembe suttog:

– Nem bánom. Kössünk alkut!

Egy pillanatra lehunyom a szemem, és felpattintom a szám elé emelt szelence fedelét. Belefújok a vakító porba. Az apró szilánkok ezüstös hókristályokként lejtnek táncot előttünk, elfedve bennünket a világ elől. A szikrázó légfüggönyön túl minden lelassul számomra, hozzáigazítom a légzésem is, és egyetlen pillanatra megkönnyebbülök.

Aztán felfigyelek a dübörgő szívverésemre. Hiába, az nem akar megnyugodni. Mindig elárulja, ha nagy bajban vagyok.

MÁSODIK FEJEZET

SZORANA

HOSSZÚ IDEIG ÁLLUNK OTT LEDERMEDVE. A tanuki légzése akadozó, egyenetlen, de nem tehetek érte semmit, amíg az emberek a környéken motoszkálnak. Alaposan felforgatnak mindent, egy részük a hegycsúcsra indul, mások a barlangot derítik fel. Páran felénk is pillantanak, de minden szélfuallattal belefújok a púderes szelencémbé, így nem fedeznek fel bennünket. A vakító széltől és hóeséstől a szemük csípni kezd, a könnyeken keresztül tompul a látásuk, kénytelenek elfordulni az ellenkező irányba. Emlegetik, hogy a szokottnál is cudarabb az időjárás itt a magasban, mi pedig továbbra is szobormereven állunk.

Egyetlen hét alatt is alapos tartozást halmozhatott fel a mögöttem megbúvó bestia, mert nem engedik könnyen, hogy megússza. Evett, ivott, nőzött, a fizetség pedig? Illúzió. Ezek a lények sohasem fizetnek. Vagy ha meg is teszik, az mindig sárrá, falevelekké, ürülékké lesz. Nekem is vigyáznom kell vele. Ahogy a mesterem annyiszor

mondta, ha jókaiok és emberek kapcsolatba kerülnek egymással, valaki mindig megfizet. Mindig. És általában nem ők.

Időnként megérezem a tanuki hátamnak feszülő súlyát, mintha nem tudná folyamatosan tartani magát, aztán újra eltávolodik tőlem. Akármilyen csaló disznó, nem jó érzés, hogy én okoztam a fájdalmát, még ha szükséges is volt. Az ármánykodásom engem is ugyanolyan csalóvá tesz, mint amilyen ő. Próbálok arra gondolni, hogy nem kár érte.

Valamije hozzá-hozzáér a kardomon pihenő kezemhez, és mivel kicsit szégyellem is magam, meg nem is nagyon mozoghatok, hagyom.

Aztán lassan ellazítom az ujjaimat, és szándékosan megérintem. Azt hiszem, a kezét, már ha annak lehet nevezni ezt a karmos mancsot. Mint az enyém a kesztyűben, csak számára ez a valóságos. Félig olyan, mint egy ember, félig, mint egy állat, de szükségem van rá, hogy tartsa magát és ne buktasson le minket, úgyhogy nem hátrálok meg az érintésétől, így biztatom, ha már nem szólhatok hozzá. Azt hiszem, válaszul a tarkómnak támasztja a homlokát, és rémisztő, hogy mennyivel magasabbnak érzem magamnál. Ez egy szörnyeteg.

Az emberek egy része csalódott, egy része elégedett, amiért néhányan közülük legalább egy szérókot, azt a kisebbfajta kecskefélét el ejtették, ami vadon él ezen a szigeten. Szerencsére végül a második csapat a meggyőzőbb, mind visszaindulnak a faluba.

Egy darabig még nem mozdulok. A nyestkutya sem szól, nem sürget, kivárja némán, amíg keresztüllépek a közben leülepedő vakító porfátyolon, ami ezúttal nagy szolgálatot tett. Ekkor, akár egy darab fa, végigvágódik mellettem a földön. Létezik, hogy állva elaludt volna? Görcsösen összerándul, majd prüszkölve rám emeli hóval borított pofáját, és ülő helyzetbe tornássza magát.

Ez az első bake-danuki, varázserővel bíró nyestkutya, akit életben látok, és egyáltalán nem úgy néz ki, mint a fondorlatos és

kegyetlen jókaiok egyike, akik pár száz éve pusztulásba sodorták az előző sógunátust. Afféle rendíthetetlen és legyőzhetetlen harcosnak sem tűnik, akik miatt több mint százharminc éven át nem érhetek véget a harcok a tartományok között.

Szinte csalódott vagyok. Nem hiszem, hogy leplezni tudom a döbbenetemet, még akkor sem, ha segítségemre siet a szürkülő ég-alja. A lény ugyanúgy méreget engem, ahogy én őt, és egyikünk sem szól semmit.

De nem hagyhatom, hogy megtévesszen a látszat, hisz tudom, hogy nyolcféle módon is meg tudja változtatni a külsejét. Az az ál-latszerű forma, amiben először megpillantottam menekülés közben, ugyanúgy egyfajta álca, mint amikor emberként vegyül el közöttünk. Azt tanultam, valamivel könnyebb fenntartania az előbbi formát, mint az utóbbit, mert némileg hasonlít rá, ahogy most kinéz – de ez az igazi arca. És akár tetszik, akár nem, el kell ismernem, hogy ez a feltevés talán téves, mert legalább ugyanannyira hasonlít ránk is, mint a közönséges nyestkuttyákra. A teste ugyan szőrös, de ember méretű és formájú; a pofája állatias, az állkapcsa előreugró, a tekintete mégis emberi, élénk és értelmes, a fáradt mosolya is kedves. A válla egyenes, izmos, a karja hosszú, a mellkasa széles, a dereka vékony, egyáltalán nem pocakos, mint ahogy annak lennie kellene, és alatta... az istenek kegyéből nem látok semmit, mert legalábbis ebben a szerencsés pillanatban egy derekára kötött zsák elfedi az ölet.

– Mégis, nem takarnád el magad valamivel rendesen? – Ez az első mondat, amit ki tudok nyögni felé most, hogy szemtől szemben állunk. Vagyis hát, ő nagy terpeszben üldögél előttem a földön. Ud-variásan félrekapom a pillantásom, de visszanezék rá, amikor megüti a fülemet a dallamos nevetése. Jól szórakozik a saját meztelenségén.
– Gusztustalan vagy! – korholom.

Törökülésbe húzza a lábait, amiken a kezén lévőkhöz hasonló rövid karmok görbülnek, és matatni kezd a derekánál. Aztán kiold valami zsinórt, és belenyúl a batyujába, ami ettől elmozdul. Most szörnyen hálás vagyok érte, hogy már sötétedik, és talán kevéssé látható az arcom, mert érzem, hogy elpirulok.

A tanuki zörög valamit a zsák szájánál, amiből kihullik néhány falevél. Ezek kétségkívül a hamis fizetőeszközei. Milyen alattomos. Aztán előránt egy szakés butykost, a fogával kitépi a dugót, és megszire köpi, mielőtt meghúzza a flaskát. Mivel valószínűleg még mindig elhűlve bámulom, hozzáteszi:

– Ilyenkor már téli álmod kéne aludnom. Ezzel tartom melegen magam. És gyógyszer is. Rettenetesen beteg lehetek.

Úgy látom, már megmarad anélkül is, hogy ellenszert adnék neki. Jobb, ha nem fedem fel, hogy nem véletlenül futottunk össze. Igyon, ha az tényleg segít rajta. Kicsit aggódom viszont, hogy nincs olyasmi zsírtartaléka, mint számítottam, talán hosszabb időre tönkretettem így a képességeit, mint terveztem.

– Ezért vagy ilyen sovány? Mert télen is ébren vagy?

Kicsit elhúzza a száját, és a szabad kezével tovább matat a falevelek között a zsákban.

– Nem vagyok sovány. Csak nyúlánk. De valóban sok extra energia kell az ébrenléthez ilyenkor. – Előránt egy papirost, és felém nyújtja. – A megállapodásunk.

Közelebb lépek, és ráncolom az orrom.

– Ez üres. Nincs ráírva semmi. – Hiába hunyorgok, biztos vagyok a dolgomban. Ő ültében meghajol kicsit.

– Nem is kell, mivel nem hazudok. Teljesítetted az alkunk rád eső részét, most én jövök.

Az első mondattól akaratlanul is felhorkantok, a szemem a zsákból kihullott levelekre siklik.

– Még hogy te nem hazudsz! Az egész életed csupa csalás.

– Egy tanuki sosem fizet, ezt mindenki tudja. Csalás akkor az még egyáltalán? – Persze hogy az! A kilétét normális esetben sosem fedi fel, de inkább ráharapok a nyelvemre. – És én ízig-vérig tanuki vagyok, csak rám kell nézni, nem igaz? – Vajon provokál?

Felel egy falevelet a földről, és a homlokára biggyeszi, mintha bemutatót akarna tartani. Hátrébb lépek egyet, hogy befogadjam a teljes látványát, és ellenőrizzem, tényleg ízig-vérig tanuki-e. Néme-lyik rohadt alakváltó, mondjuk egy menyét, még egy másik alakvál-tó formáját is képes felvenni.

Nem tudom persze, hogy felismerném-e a különbséget, de ez itt most valóban úgy fest, mintha a tankönyvből lépett volna ki. A fejéről ugyan hiányzik a szalmakalap, de ott van helyette az a levél, ami segíthetne neki az összpontosításban, ha épp lenne már ereje az alak-ját megváltoztatni. Egy ideig még nem lesz, úgy hiszem. Tágra nyílt szem, ami a leírtakkal ellentétben remélem, valójában nem lát meg mindent, csak amit szeretnék. Különben komoly bajban vagyok. Fel-felé kunkorodó, mosolygós száj, ami segíti a jó kapcsolatteremtést. Ez is működött neki, amíg fel nem bukkantam, nyilván emberalakban is ugyanígy vigyorog. Egyik kezében kitöltetlen kötelezvény, a másikban piásüveg, a bizalom és az őszinteség jele. A lába között a dudorodó zsák, ami falevelekkel van kitömve, és ez persze teljességgel ellent-mond az előző pontnak. Amikor a kocsmárosnak megsúgtam, hogy a jómódú vendége aranytallérai mind semmivé lesznek, még nem tud-tam, hogyan csinálja. Most már legalább láttam az alapanyagot.

Kilépek oldalra és mögé nézek, mert egyvalami mégsem stimmel.

– Állítólag nagy farkad van. A siker jelképe. – Ha valamire, hát sikerre szükségem lenne ebben az együttműködésben, de ennek itt nincsen semmilyen lompos tartozéka a háta mögött, ami aggaszt. Mikor négy lábon iszkolt, még volt neki.

Kajánul elneveti magát, és újra meghúzza az üveget.

– Biztosíthatlak róla, szépségem, hogy nagy farkam van és meg lehetős sikereket érek el vele. De mivel ma már akaratlanul is megbotránkoztattalak egyszer – kicsit megemeli a derekára kötött leveles zsákot, és megrázza maga előtt –, inkább fordulj el, amíg magamra kapok valamit.

Megakad a levegő a torkomban, érzem, hogy újra elpirulok, és zavaromban vita nélkül engedelmeskedek. Még soha nem hívtott senki *szépségemnek*.

– Szóval, miféle családi ereklyét keresünk? – Hallom, ahogy motoszkál mögöttem, valószínűleg a feneketlen batyujában turkál, és nem tudom, miért, de a szemem sarkából megpróbálok hátrafelé leskelődni. Pedig tényleg nem vagyok kíváncsi a pucér testére. Tényleg.

– Nintoku császár egyik tükrét – jelentem ki határozottan. Abba hagyja a neszezést.

– Nintoku császár leszármazottja lennél? – hangzik a gyanakvó kérdés.

– Természetesen nem – ismerem be.

– De hát azt mondtad, *családi* ereklyéről van szó.

– Azt nem mondtam, hogy az én családomé.

Olyan mély csend a válasz, hogy muszáj megfordulnom. Igyekszem nem bámészkodni semerre, csak a tanuki pofáját fürkészem a sötétben, mert nem lehetek benne biztos, mennyire haragítottam magamra. Sajnos a szőr fedte arcjátéka továbbra is kiismerhetetlen számomra, de legnagyobb meglepetésemre újra elneveti magát,

miközben fejcsóválva megköti a hakamája derekát, ami ezek szerint már valamikor akkor rákerült, amikor diszkréten háttal álltam neki. Felülre csak egy hanten kabátot kanyarít, mindenféle alöltözet nélkül.

– Hamis vagy, jó lesz vigyáznom! – Vigyorog, és megvillan hófehér, méretes szemfoga. – A Mozu sírcsoport negyvenhét kofunból áll. A császáré, ami a legnagyobb, vagy tízezer lépéssel járható körül. Tömör földpiramis, akár egy hegy. Mégis mit szeretnél? Hordjam el az egészet, vagy inkább ássak alagutakat bele a pusztá kezemmel?

Őszintén? Ezekkel a bicepszekkel meg is tudná tenni. Meglep, hogy nem próbál kibújni az egyezségünk alól, mint akinek épp nincs más dolga, mint nekem segíteni. Helyes, ha komolyan vesz, de azért óvatos vagyok, nem akarok azonnal túl sokat elárulni.

Én a sógunnak dolgozom. Ha a titok igaznak bizonyul, és a császári család valóban jókaioktól származik, ahogyan azt az ifjú császár feltételezi, ennek a példánynak anélkül kell segítenie az ügyemet, hogy megtudná, épp a fajtája hatalomátvételét próbáljuk megakadályozni. De kíváncsi vagyok, mennyit tud.

– Idefelé foglyul ejtettem egy kicunét. Megerősítette, hogy a régi elbeszéléseknek megfelelően Nintoku császár valóban nyolcvanhat évig uralkodott és száznegyvenkét évesen halt meg. Szerinte olyasféle lény volt, mint te. Alakváltó tanuki, és csak egy másik alakváltó juttathat el a koronaékszereihez, valamelyik különleges formájában.

– Szóval elkaptál egy rókát – füttyent lenyűgözve. Nem úgy néz ki, mint akinek bármi fogalma lenne a tükör milyenségéről és valódi erejéről, de az sem lepi meg, hogy letanukítottam a mennyei uralkodó egyik felmenőjét. A következő pillanatban viszont csóválni kezdi a fejét. – Aztán hittél neki. És elengedted.

Igen. A róka *nagyon* meggyőző volt.

– Nem. Ahogy a mondás tartja, kicune nanabake, tanuki holdbake.

Ezen újra vigyorog.

– Elkaptál egy rókát, de mivel neki csak hét különleges alakja van, nekem pedig nyolc, inkább engem választottál – összegzi elégedetten, aprókat dobolva feszes hasán.

Legalább kiderült, hogy a rókák néha azért mégis igazat mondanak: a nyestkutyák tényleg sokkal ostobábbak náluk. Lehet, hogy a kicune csúsztatott, és akár ő maga is segíthetett volna nekem a tükör előkerítésében, de semmi kedvem nem volt a küldetés alatt végig a hátamat lesni, hogy mikor árul el a kísérom valami ravaszsággal. Azért jó választás a tanuki, mert ha hazudik is, sokkal kevésbé csavaros az észjárása. Egyszerűbb megvezetni.

– Persze. Azért választottalak téged, mert olyan nagyszerű vagy – hízelgek az öntelt fajkónak, miközben hátamra veszem az útiládám. Egy pillanatig elgondolkodik, mintha a szavaim komolyságát mérlegelné, aztán kijelenti:

– Azt hiszem, jól megleszünk! – Csuklik egyet. – A nevem Renmu. – Kicsit megbillen, de mélyen meghajol felém, amit mindössze egy biccentéssel viszonzok. Biztos, hogy ittas.

– Szorana – mutatkozik be.

– Örvendek a szerencsének, Szorana hime. – Most meg úrhölgynek szólít! – Köszönöm, hogy megmentetted az életemet, amiért cserébe boldogan a szolgálatodra leszek. Véghez viszem veled feletébb furcsa és indokolatlan tervedet, amennyiben nem találsz ki valami egyszerűbb és értelmesebb viszonzást. – Kérdően néz rám, kicsit úgy, mint valami különös megszállottság áldozatára, mire megrázom a fejem. – Nem? Nos, kár. Megpróbáltam. Mindenesetre figyelmeztetek, ez egy ilyen elrendelt dolog. Ha netán valami kedvezőbb

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

feltételt találnál ki számomra menet közben, kénytelen leszek élni a lehetőséggel. Ha előbb kérsz tőlem valami könnyebbet, mint hogy Szakaiba érnénk, nem is tudom, mondjuk rengeteg pénzt önmagad számára, akkor lerovom a tartozásom, és az eredeti megállapodásunk ugrik. A sors játéka már csak ilyen.

Tényleg teljesen hülye. Bár a neveltetésem miatt azonnal felismerem az őszinteségében rejlő gyengeséget, a szívemen keresztülhasít valamiféle irigy fájdalom. Egy trükkös alakváltó, aki elhallgatások és hazugságok nélkül, bátran és egyenesen beszél. Vajon milyen lehet így élni? Erre vágytam egész életemben, de eddig soha nem élvezhettem ilyesfajta kényelmet.

– Induljunk! – motyogom gyorsan. – Mielőbb hagyjuk magunk mögött ezt a helyet, ahol majdnem felkoncoltak. Biztos vagyok benne, hogy holnap pirkadatkor felkészültebben indulnak a keresésedre. Tudhatnád, hogy a falu egyben fizeti az adót a földesúrnak, így a bordélyon kívül mindenki mást is alaposan megkárosítottál. Ha nem muszáj, nem szeretnék megverekedni érted.

– Hm-hm – mereng a völgy felé pillantva. – Azért akadtak itt olyanok is bőven, akik örültek a jelenlétemnek. Ha tudni akarod, a hölgyek az ivóban valószínűleg kiállnának ellened, hogy maradjak még.

Uhh, jóságos szellemek! Az égre emelem a tekintetem. Ha egész úton a hódításairól fog anekdotázni, tükör ide vagy oda, magam nyúzó meg a falusiak helyett!